

Popoarele lumii (II)

Sabat după-amiază

De memorat:

„Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ.” (Psalmii 46:10).

De-a lungul secolelor, unii oameni au afirmat că Dumnezeu a dorit căderea omului în păcat, că a fost intenția Lui ca oamenii să ajungă în păcat și în moarte, iar aceasta să ducă la moartea Domnului Isus pe cruce. La urma urmei, argumentează ei mai departe, cum altfel Și-ar fi putut manifesta Dumnezeu atât de puternic și de clar iubirea pentru oameni, dacă nu murind pe cruce pentru ei? Pe scurt, ideea este că Dumnezeu ar fi avut nevoie ca omenirea să cadă.

Aceasta este o atitudine oribilă și josnică. Nu a fost niciodată intenția lui Dumnezeu ca Satana sau omenirea să cadă. Răzvrătirea lui Satana, urmată de cea a omenirii, a fost o tragedie cu consecințe imense, iar bucuria noastră în El ar fi rămas desăvârșită, dacă primii noștri părinți nu ar fi căzut în păcat.

Săptămâna aceasta vom continua să studiem problemele cauzate de cădere și de dorința după o guvernare omenească în locul guvernării lui Dumnezeu. Aceste adevăruri sunt dezvăluite puternic în cartea Daniel, care arată că Dumnezeu a avut dreptate când Și-a avertizat poporul cu privire la ce avea să se întâmple când urma să Îi întoarcă spatele și să aleagă, în schimb, monarhi pământeni. Și exact asta a primit poporul: conducători pământeni, păcătoși care să domine alți păcătoși – o combinație care nu este niciodată bună.

Duminică, 27 aprilie

Cea dintâi poruncă

Edenul era o sală de clasă pentru primii oameni creați de Dumnezeu, un loc în care ei și urmașii lor aveau să învețe la nesfârșit despre Creator din interacțiunea lor cu lumea creată. „Cei doi, care alcătuiau perechea sfântă, nu erau numai copii sub grija părintească a lui Dumnezeu”, afirmă Ellen G. White, „ci și elevi primind învățături din partea atotcunoscătorului Creator. [...] Tainele universului vizibil [...] le asigurau o sursă inepuizabilă de instruire și încântare” (*Patriarhi și profeți*, p. 50, 51).

1. Studiază Geneza 2:9-17. Care a fost prima poruncă, o interdicție, dată de Dumnezeu omenirii și de ce era atât de importantă?

Geneza 2:9-17

- ⁹ Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului.
- ¹⁰ Un râu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe.
- ¹¹ Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur.
- ¹² Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix.
- ¹³ Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș.
- ¹⁴ Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.
- ¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.
- ¹⁶ Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină;
- ¹⁷ dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.”

Prima utilizare a rădăcinii verbale *ṭawah*, „a porunci”, apare în Geneza 2:16,17, în porunca pe care Dumnezeu le-a dat-o oamenilor de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Cum poate fi interzisă o parte din cunoaștere? Nu este întotdeauna util să experimentăm și să știm mai multe? Nu și conform Scripturii: Dumnezeu voia să Își educe temeinic ființele create, ferindu-le în același timp de suferința pe termen lung pe care le-ar fi cauzat-o o anumită cunoaștere, cum ar fi ceea ce avea să se întâmple mai târziu, când oamenii au ales să se conducă singuri în loc să fie conduși de Domnul Însuși.

Milenii mai târziu, când poporul Israel a cerut un rege (un „împărat”), Dumnezeu i-a prezentat consecințele (după cum am descoperit săptămâna trecută) și i-a făcut cunoscut poporului Său faptul că decizia de a renunța la conducerea Lui directă avea să persiste până la sfârșitul timpului. Pe măsură ce regii lui Israel au devenit din ce în ce mai răi, poporul legământului lui Dumnezeu a devenit atât de lumesc și s-a îndepărtat atât de mult de scopul său, încât Dumnezeu i-a dat și mai mult din ceea ce își dorea: o conducere omenească.

Studierea cărții Daniel cu acest context în minte poate fi edificatoare: succesiunea imperiilor descrisă în viziuni este o inculpare, o acuzare, nu numai a „neamurilor” – a neevreilor –, ci și a eșecurilor poporului Israel, a refuzului de a-I urma *miṭwot*-urile (poruncile). Secole de subjugare, în locul libertății oferite inițial în Eden, aveau să devină noua sală de clasă în care inimile doritoare puteau fi martore la contrastul izbitor dintre împărățiile acestei lumi și împărăția lui Dumnezeu.

Gândește-te la tipurile de cunoaștere, chiar și din zilele noastre, pe care mulți ar face bine să nu le aibă. Cum ne ajută lucrul acesta să înțelegem ce a fost interzis în Eden?

Luni, 28 aprilie

Daniel 2

În timpul robiei babiloniene, prin profetul Daniel, Dumnezeu a oferit cele mai convingătoare descrieri ale relației dintre poporul Său și imperiile acestei lumi. Poporul Lui nu mai era autonom; urma să culeagă acum consecințele alegerilor sale. (Și, poate, să învețe de pe urma lor?)

2. Daniel 2:31-35 oferă o perspectivă de ansamblu asupra istoriei lumii până la sfârșitul timpului. Ce adevăruri importante învățăm din această profeție uimitoare?

Daniel 2:31-35

- ³¹ Tu, împărate, te uita, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare.
- ³² Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă;
- ³³ fluierul picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut.
- ³⁴ Tu te uita la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.
- ³⁵ Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vară; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

La sfârșitul secolului XIX, mulți oameni manifestau o reînnoită încredere în progresul uman. Expoziția de la Paris (1900), de exemplu, a fost o demonstrație remarcabilă de optimism privind viitorul. Cu siguranță, ținând cont de toate progresele noastre tehnologice și

științifice, multe dintre cele mai grave probleme ale omenirii aveau să dispară. Odată cu intrarea omenirii în secolul XX, în rândul multor gânditori exista acest pronunțat optimism că idealurile Iluminismului – cum ar fi perfectibilitatea umană și puterea rațiunii – aveau să inaugureze o nouă și minunată eră pentru omenire. Primul Război Mondial însă a distrus repede acele visuri și, până la sfârșitul secolului XX, pierduserăm peste 200 de milioane de oameni în război. Poate că din punct de vedere tehnologic am avansat, dar cu siguranță nu și moral. Ca să îl parafrazăm pe dr. Martin Luther King Jr., avem rachete teleghidate, dar oameni răătăciți. Iar *aceasta* este o combinație foarte înspăimântătoare.

Mulți cercetători ai profeției au remarcat că metalele din Daniel 2 trec de la cele mai valoroase la cele mai puțin valoroase: aurul scade în valoare devenind argint, argintul devine aramă, iar arama devine fier, până când ajungem la doar fier și lut. Charles Darwin, Karl Marx și alți gânditori din secolul XIX au încercat să ne convingă că omenirea se află cumva pe o cale ascendentă – că evoluăm biologic și social. Deși, în unele privințe, existența umană s-a îmbunătățit (cel puțin la nivel fizic), există cineva care să privească cu optimism la viitorul acestei lumi, la cum e guvernată acum, așteptându-se la pace, siguranță și prosperitate în lume?

Isus a avertizat: „Veți auzi de războaie și vești de războaie [...]. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi” (Matei 24:6,7). În ciuda acestor avertizări, cum putem găsi încurajare în faptul că am fost preveniți cu privire la aceste lucruri?

Mărți, 29 aprilie

Daniel 7

Visul din Daniel 2 i-a fost dat unui împărat babilonian. În schimb, viziunea din Daniel 7 i-a fost prezentată unui profet evreu, un membru al poporului cu care Dumnezeu făcuse legământ. Lui Daniel i se arată același subiect ca lui Nebucadnețar, dar dintr-o perspectivă diferită. În locul unei statui, Daniel vede o serie de națiuni care se ridică din mare, ca rezultat al vântului care agită apa. Aceste națiuni se aflau într-o continuă stare de conflict, ceea ce duce la o continuă alternanță de putere. Versete precum **Psalmii 65:5-8; Isaia 17:12,13** și **Ieremia**

46:7,8 folosesc analogia apei pentru a descrie tumultul din rândul popoarelor.

În schimb, Țara Promisă a fost, cel puțin pentru o vreme, ca o insulă de pace și siguranță în mijlocul unei mări de împărății ale neamurilor – o națiune sfântă întemeiată pe fundația solidă a guvernării lui Dumnezeu, spre deosebire de popoarele răzvrătite din jurul ei.

3. În scena din Daniel 7:1-3 există multă acțiune. Ce lecții extragem din aceste imagini, de exemplu din imaginea fiarei care iese prima din mare?

Daniel 7:1-3

¹ În anul întâi al lui Belșațar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie.

² Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare.

³ Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.

Daniel urmărește de pe țarm haosul războiului dintre popoarele păgâne, când, dintr-odată, animalele încep să *iasă pe uscat* – în zona lui. Problemele „neamurilor”, păgânilor, deveniseră acum problemele poporului său. Acest popor alesese să trăiască *precum* păgânii, așa că acum avea să trăiască împreună cu păgânii (și sub conducerea lor). Începând cu stăpânirea babiloniană, poporul legământului cu Dumnezeu nu s-a mai bucurat niciodată de autonomie deplină sau de durată.

Această pierdere a autonomiei de care suferă astăzi poporul lui Dumnezeu va dura până la sfârșitul timpului, când Hristos Își va recăpăta locul de drept ca Împărat al nostru. În Noul Testament, poporul lui Dumnezeu a continuat să sufere sub dominația Imperiului Roman și apoi de pe urma persecuțiilor cornului mic, succesorul Romei păgâne. Deși, istoric vorbind, unele națiuni au fost mai blânde, iar unele epoci au fost mai pașnice, cea mai mare parte a istoriei a însemnat pur și simplu trecere de la o tragedie la alta, de la un asupritor la altul. Și, adesea, toate acestea se întâmplă sub conducători care pretind că au cele mai bune intenții cu poporul lor. Ce contrast cu stăpânirea pe care Dumnezeu a dorit-o pentru poporul Său, dacă el ar fi ales-o!

3. Cum ajută Romani 3:10-19 la explicarea atâtor lucruri din lumea noastră? Cum arată în special versetul 19 de ce avem atât de mare nevoie de Evanghelia în viețile noastre?

Romani 3:10-19

- ¹⁰ după cum este scris: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar.
- ¹¹ Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.
- ¹² Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.
- ¹³ Gâtleejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă;
- ¹⁴ gura le este plină de blestem și de amărăciune;
- ¹⁵ au picioarele grabnice să verse sânge;
- ¹⁶ prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor;
- ¹⁷ nu cunosc calea păcii;
- ¹⁸ frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.”
- ¹⁹ Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.

Miercuri, 30 aprilie

Între pământ și mare

Imaginile legate de pământ și de mare din Biblie, în special când vine vorba de profeție, pot fi foarte edificatoare. „În mod simbolic, când pământul și marea apar împreună, *pământul* adesea reprezintă lumea ordonată sau chiar țara lui Israel, în timp ce *marea* se referă la națiunile păgâne care amenință lumea sau țara lui Israel, așa cum marea amenință uscatul” (Beatrice S. Neall, „Sealed Saints and the Tribulation”, în *Symposium on Revelation*, Cartea 1, ed. Frank B. Holbrook, 1992, p. 260). În această paradigmă de gândire, *pământul* este un loc al stabilității, întemeiat pe guvernarea lui Dumnezeu; *marea* reprezintă tumultul instabil al națiunilor întemeiate pe mândria omenească.

4. Având în minte ideea exprimată mai sus, citește Apocalipsa 12:15,16 și 13:1,11. Observă alăturarea dintre apă și pământ. Cum sunt ele folosite și ce ne pot învăța despre cum să înțelegem profetia?

Apocalipsa 12:15,16

¹⁵ Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.

¹⁶ Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

Apocalipsa 13:1,11

¹ Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.

¹¹ Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.

De remarcat că balaurul folosește *apa* pentru a persecuta femeia (biserica). După cum am văzut, în profetie apa simbolizează deseori guvernele lumești și tumultul și haosul care adesea le însoțesc. Astfel se vede cum Satana a folosit masele, instigate de liderii lor, să persecute poporul lui Dumnezeu în mare parte din istoria bisericii.

De asemenea, adventiștii de ziua a șaptea înțeleg că Apocalipsa 12:16 face referire la migrarea în Lumea Nouă a credincioșilor persecutați. Dacă modul nostru de interpretare a *pământului* și a *mării* este corect, ce spune acest lucru despre fondarea Republicii Americane?

Am putea-o considera „pământul” în același mod în care a fost considerată și „tărâmul/țara făgăduinței” – adică un loc pus deoparte pentru poporul lui Dumnezeu? Ar putea fi oare acesta motivul pentru care fiara care iese din pământ pare să semene mai întâi cu un miel? Deși America nu a fost niciodată „Noul Israel”, așa cum le plăcea unora dintre fondatori să o considere, o vreme îndelungată a fost un tărâm al libertății religioase pentru milioane de asupriți religios din întreaga lume.

Din nefericire, această fiară care seamănă cu un miel va vorbi într-o zi „ca un balaur” (Apocalipsa 13:11). Statele Unite, care au fost atât de mult timp un far al libertății religioase pentru cei persecutați, vor deveni principalul persecutor religios. Acesta este un alt exemplu de consecință când omenirea a ales să se conducă singură în loc să fie condusă de Dumnezeu.

„Prorocește din nou”

Biserica rămășiței s-a născut în Lumea Nouă, mai precis acolo unde fugiseră în secolele XVII și XVIII cei care căutaseră libertatea religioasă. Date fiind obstacolele religioase și politice din alte părți, este puțin probabil ca lansarea acestei mișcări să fi fost la fel de rapidă sau de puternică într-un alt loc în afară de Statele Unite.

5. Apocalipsa 10:1-11 descrie nașterea mișcării. Caută elementele pe care le-am studiat, precum „neamurile”, pământul și marea. Fiind atent să nu interpretezi greșit pasajul, ce potențiale revelații găsești?

Apocalipsa 10:1-11

¹ Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

² În mână ținea o cârtică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ

³ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

⁴ Și, când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas care zicea:

„Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!”

⁵ Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer

⁶ și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

⁷ ci, că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.

⁸ Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia cârtica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!”

⁹ M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cârtica. „Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amări pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”

¹⁰ Am luat cârtica din mâna îngerului și am mâncat-o; în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune.

¹¹ Apoi mi-au zis: „Trebuie să prorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.”

Îngerul strigă cu glas tare, la fel ca cei trei îngeri din Apocalipsa 14 și ca îngerul din Apocalipsa 18. Acesta este un moment important în istorie, în care lucrarea bisericii rămășiței este demarată pentru binele „multor noroade, neamuri, limbi și împărați” (Apocalipsa 10:11). Îngerul ține o „cärticică” – probabil cartea din Daniel (vezi 12:4) –, care este deschisă pentru prima dată în multe generații. Are un picior pe mare și un altul pe pământ. Acest fapt poate sugera că mesajul acoperă întregul glob, atât Lumea Veche, cât și Lumea Nouă. Totodată, ar putea face trimitere la faptul că acest mesaj este pentru *toate* națiunile: cele care trăiesc pe pământ și cele care trăiesc în marea „neamurilor”/păgânilor.

Lumea va fi, în sfârșit, luminată de slava lui Dumnezeu, iar ultimele mesaje din Apocalipsa 14 vor ajunge la *toți oamenii*. Ca și în cazul poporului Israel, mandatul nostru ca biserică este să predicăm Evanghelia „în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Dumnezeu conduce istoria omenirii spre marea ei încheiere: sfârșitul imperiilor omenești și întronarea definitivă a lui Hristos. Citește **Daniel 2:34,35,44,45**.

Daniel 2:34,35,44,45

³⁴ Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

³⁵ Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

⁴⁴ Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic.

⁴⁵ Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.”

Biblia arată cât se poate de clar, fără niciun fel de ambiguitate, că toate aceste împărății pământești vor fi nimicite, fără să mai rămână nici urmă de ele și de moștenirile lor urâte, fiind înlocuite de împărăția

veșnică a lui Dumnezeu, unde păcatul, suferința, boala, răul și moartea nu vor mai exista niciodată.

Privește cu câtă acuratețe au prezis profețiile din Daniel 2 și 7 ridicarea și căderea imperiilor! De ce această acuratețe uimitoare – dacă ne gândim la momentul în care a fost scrisă cartea Daniel – ar trebui să ne ajute să avem încredere în Domnul în privința venirii împărăției finale și eterne – a lui Dumnezeu?

Vineri, 2 mai

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 10

„«Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou: pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră» (Apocalipsa 21:1). Focul care îi mistuie pe cei nelegiuți curăță pământul. Orice urmă de blestem este îndepărtată. Niciun iad arzând veșnic nu va menține permanent în atenția celor răscumpărați consecințele groaznice ale păcatului.

Numai o singură amintire rămâne: Mântuitorul nostru va purta pentru veșnicie semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale vor exista singurele urme ale acțiunii pline de cruzime a păcatului. Privindu-L pe Hristos în slava Sa, profetul spune: «Din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui» (Habacuc 3:4). Coasta împunsă, din care a curs șuvoiul purpuriu, l-a împăcat pe om cu Dumnezeu — acolo este slava Mântuitorului, acolo «este ascunsă tăria Lui». Puternic ca să salveze, prin jertfa răscumpărării, El a fost puternic să execute dreptatea asupra acelor care au disprețuit mila lui Dumnezeu. Iar semnele umilinței Sale constituie cinstea Sa cea mai înaltă; prin veacurile nesfârșite, rănilor de la Calvar vor atrage lauda Sa și vor face cunoscută puterea Sa» (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 674).

Zilnic: Geneza 4 – 10; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 18

În ce a constat blestemul asupra lui Cain?

Câți ani a trăit tatăl lui Noe?

De ce l-a invitat Domnul pe Noe să intre în corabie?

Pentru cât timp a fost dat semnul curcubeului și pentru care ființe?

Ce au fost chemați să întâmpine solii lui Dumnezeu în fiecare veac și în orice loc?